

Catalanisme obrerista

El final de la guerra mundial, amb la desfeta dels feixismes alemany, italià i japonès, ha portat una recrudescència del sentit social i de les multituds i, avui dia, podem dir que el mot socialisme s'ha posat de moda.

De les extremes esquerres a les extremes dretes, tothom es socialista, tothom lluita, o diu lluitar, pel millorament social, encare que la major part no concretin en cap moment la seva posició exacte.

I és que és tan important el problema social en tots els països que negligir-lo o ignorar-lo, seria com volguer signar l'acta de la defunció del partit que això fés.

**Tens l'obligació de
procurar per als teus
fills una Pàtria lliure i
Democràtica.**

**Col·labora amb nos-
altres!**

(Del manifest de
la **FEDERACIO**
Barcelona-Ciutat)

Les multituds, avui no volen únicament un cert lirisme. Volen que se'ls digui com es pensa i com es vol resoldre els conflictes que inevitablement, el final de tota guerra, i la transformació de l'economia bèl·lica amb economia de pau, comporta. Volem que es digui quines reivindicacions seran acceptades i fins on el Partit polític els defensarà en llurs aspiracions. El món està àvid de justícia, però especialment de justícia social, d'una justícia que no s'inscriu solament en els programes polítics sino que s'apliqui ràpidament a l'aconseguir-se el poder. El món, al costat de les reivindicacions sentimentals hi posa les reivindicacions econòmiques; al costat del sentiment de Pàtria hi posa el sentiment de seguretat social.

Això no ha d'extranyar-nos coneixent la tragèdia que tota guer-

ra representa, especialment per a les masses treballadores i per a les classes econòmicament febles. I això ens ha d'extranyar encara menys si pensem en l'endemà de l'alliberació de Catalunya i amb els mil i mil problemes que la transformació del feixisme en democràcia posarà als nostres governants. Si cinc anys de guerra han pogut, arreu del món produir canvis socials que avui dia coneixem, que no serà necessari fer a a la nostra pàtria, on des del més alt al més baix dels patriotes durant deu anys, han sofert mil i mil penalitats i mil i mil privacions, sense exemple enlloc del món?

La joventut és, al nostre entendre, la que ha de donar el crit d'alerta. I al davant d'ella, les nostres formacions de *Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya-Estat Català*, puix, si en tota la nostra actuació hem estat sempre a la punta del combat per les reivindicacions nacionals de Catalunya, avui també hem d'estar a l'avantguarda de la lluita, cruenta, dura, inacabable, per les reivindicacions socials dels treballadors catalans.

Sabem, tots nosaltres, que només es pot aconseguir la llibertat de la pàtria mitjançant l'esforç mancomunat de tots els seus fills. Sabem també que no es pot fer sentir, amb la intensitat necessària, la idea nacional als qui sofreixen injustícies socials. Sabem que voler resoldre el problema polític, deixant de banda els problemes socials, no ens podria portar a res més que a lluites es-

tèrils que, al fons, no serien altra cosa que unes lluites anti-nacionals.

I per això nosaltres, conscients de l'hora històrica que vivim, volem implantar, conjuntament amb les reivindicacions nacionals de Catalunya, les reivindicacions socials de tots els seus fills. Volem construir una Pàtria lliure, sobirana, però volem que així mateix, siguin lliures i independents tots els seus ciutadans. I aquests només poden ésser-ho fent que el nivell de vida dels treballadors de Catalunya sigui el més elevat possible i en rapport directe amb el dels altres treballadors del món.

Les JEREC, que estan formades per joves de totes les classes socials, però per damunt de tot inclouen en els seus rengles una immensa majoria d'obers i de pagesos, reivindiquen avui, més fort que mai, com un dels nostres principis essencials, l'obrerisme més avançat, la defensa de les aspiracions socials dels obrers catalans i la promesa de posar-ho tot en obra per a que demà, amb la victòria de la democràcia i de la llibertat, a Catalunya, la transformació social del nostre país sigui un fet i no una simple paraula.

El nostre catalanisme, el nostre sentit de nacionalitat no és ni eixorc ni tancat a cap reivindicació social. Ben al contrari. El nostre nacionalisme podriem concretar-lo dient que nosaltres, per damunt de tot, som catalanistes i obreristes avançats. Catalanisme renovador de les essències pàtries. Obrerisme realitzador de la veritable transformació social de Catalunya.

Eus ací, doncs, el nostre nacionalisme: **Catalanisme obrerista.**

Quan la nostra guerra, els Partits Demòcrates van condemnar públicament els excessos dels extremistes incontrolats, i al fer-ho, va costar la vida a més d'un periodista i polític. Avui, hem de creure que el mutisme de les dretes catalanes, davant la criminalitat dels governants, vol dir, a més a més de col·laboracionisme: identificació i complicitat amb els executors del drama del nostre poble. Què esperen les dretes de Catalunya per a repudiar aquest desgavell de sang i de misèria?